

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 52 (2015), **Duminica a 2-a din Post**
(a Sfântului Grigorie Palama)

Evanghelia: Marcu 2, 1-12*

În vremea aceea Iisus a intrat iarăși în Capernaum și s'a auzit că este la casă. Și s'au adunat atât de mulți, încât nu mai era loc nici înaintea ușii; și le grăia lor Cuvântul. Și au venit la El aducându-l un slăbănog pe care-l purtau patru inși. Și neputând ei să se apropie de El din pricina mulțimii, au desfăcut acoperișul casei unde era Iisus și, prin spărtură, au lăsat în jos patul pe care zăcea slăbănogul. Și văzând Iisus credința lor, i-a zis slăbănogului: „Fiule, iertate fie păcatele tale!”

Și erau acolo unii dintre cărturari, care ședeau și cugetau în inimile lor: „Pentru ce vorbește acesta astfel? El blasfemiază. Cine poate să ierte păcatele, fără numai unul Dumnezeu?” Și îndată cunoscând Iisus cu Duhul Său că așa cugetau ei în sinea lor, le-a zis: „De ce cugetați acestea în inimile voastre? Ce este mai lesne, a-i zice slăbănogului: Iertate fie-ți păcatele!, sau a-i zice: Ridică-te, ia-ți patul și umblă!? Dar ca să știți că putere are Fiul Omului să ierte păcatele pe pământ – i-a zis slăbănogului –: Ție-ți spun: Ridică-te, ia-ți patul și mergi la casa ta!” Și el de'ndată s'a ridicat și, luându-și patul, a ieșit afară de față cu toți, încât toți erau uimiți și-L slăveau pe Dumnezeu, zicând: „Asemenea lucruri niciodată n'am văzut”.

Luminător al dreptei credințe, sprijinul Bisericii și învățătorule, podoaba monahilor, apărătorule cel nebirit al teologilor; făcătorule de minuni, Grigorie, lauda Tesalonicului, propovăduitorule al harului, roagă-te pururea să se mântuiască sufletele noastre.

(Troparul Sf. Ierarh Grigorie Palama)

*) Texte preluate din ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu

Despre păcat și boală

Sfântul Ioan de Kronstadt

E limpede că paralticul a fost adus la Iisus Hristos pentru a fi vindecat de boală, iar Iisus Hristos mai întâi îi vindecă sufletul de păcate și după iertarea păcatelor i-a zis: scoală-te, ia-ți patul și mergi la casa ta (Mc. 2, 11). Ce să însemne un asemenea fel de tămăduire? Înseamnă că bolile care ne lovesc sunt urmări ale păcatelor noastre și că nu se poate să scăpăm pe deplin de boli dacă nu ne curățim mai întâi de păcate, întrucât nu pot fi înlăturate urmările fără a fi înlăturate mai întâi pricinile. Întrucât și acum sunt adeseori printre noi numeroși bolnavi, care caută mijloace împotriva bolilor lor, spre zidirea și folosul de obște, vom sta de vorbă despre strânsa legătură dintre păcatele noastre și bolile trupului.

Chiar să fie între păcate și suferințele trupului o legătură atât de strânsă, încât bolile trupesti mai mult sau mai puțin îndelungate sunt urmare a păcatelor? Chiar așa, între boli și păcate este legătura următoare: păcatul este pierzător pentru suflet și totodată e stricător și pentru trup. Sfântul Apostol Pavel spune despre păcat: "plata păcatului este moartea" (Rom. 6, 23), adică păcatul, ca un tiran necruțător, adună dare de la oamenii ce-i slujesc – și toți îi slujesc. Această dare este moartea. Așadar, moartea este o dare pe care suntem nevoiți s-o plătim păcatului, iar morții îi premerg aproape întotdeauna boli mai mult sau mai puțin îndelungate. De aici se vede că între păcat și boli este o legătură cât se poate de strânsă. Dacă n-ar fi păcat, n-ar mai fi bolile și moartea. Tocmai de aceea, în veacul viitor nu vor mai fi boli. Moarte nu va mai fi, nici plângere, nici strigat, nici durere (Apoc. 21, 4), dă mărturie Ioan, văzătorul tainelor, în dumnezeiasca Apocalipsă. Adeseori, pentru păcatele omenești Însuși Dumnezeu trimite nemijlocit boli: de pildă, dă satanei spre istovirea trupului (I Cor. 5,5), cum s-a întâmplat cu incestuosul pomenit în prima Epistolă a Apostolului Pavel către Corinteni, sau îl lipsește de folosința anumitor simțuri și mădulare, sau îl supune altor feluri de boli. Atunci, bolile sunt o lucrare a bunătății lui Dumnezeu, Care nu voiește moartea veșnică a păcătosului, ci ca acesta să se întoarcă din calea sa cea rea și să fie viu (Iez. 33, 11).

Oamenii se înșală cum nu se poate mai rău cu dulceața vremelnică a păcatului, însă Dumnezeu, în bunătatea Sa, nu vrea pierzarea noastră veșnică, ci

vrea să-i facă pe toți părtași ai fericirii – dar cum să facă asta, dacă omul nici nu vrea să bage în seamă fericirea viitoare și chinurile veșnice și dacă e dat cu toată ființa sa distracțiilor și satisfacțiilor pământești? El se simte în plinătatea puterilor și crede că trebuie să trăiască aici așa cum vrea, atâta timp cât este în viață. Cum să-l faci să se gândească la Dumnezeu, la viața veșnică pentru care a fost zidit, cum să-l faci să primească credința și virtutea în așa fel încât acestea să devină viața inimii lui? Atunci, bolile și suferințele sunt mijlocul cel mai bun. Ajunge să ne uităm la un om bolnav ori lovit de altă nenorocire ca să ne încredințăm cât de binefăcătoare sunt uneori pentru noi bolile și nenorocirile. Într-o asemenea cercetare dumnezeiască, omul intră în sine însuși, vede că e nimic și degrab trecător, ca iarba, ca floarea câmpului (Is. 40, 6), că toate cele pământești sunt pulbere și deșertăciune, că numai Dumnezeu și virtutea sunt veșnice, că omul are neapărată nevoie în această viață să-l slujească lui Dumnezeu în duh și în adevăr și să-și adune fapte bune pentru viața veșnică.

Fraților! Cu toții suntem bolnavi sau nefericiți într-o privință sau alta, și cu toții dorim, din firescul instinct de conservare, să fim sănătoși și în bunăstare. Să ne amintim că bolile noastre, fiind adesea, în ce privește obârșia, rodul propriilor noastre fărădelegi, al propriei noastre lipse de prevedere sau vieți neînfrânate, sunt la fel de des, în ce privește puterea și lungimea, pedeapsa dumnezeiască pentru păcatele noastre. Dacă vrem să scăpăm de boli, trebuie mai întâi să nimicim pricina lor lăuntrică, păcatele: atunci, nenorocirea dinafară va trece de la sine. Să ne amintim că bolile și moartea n-ar fi în neamul omenesc dacă prin primul om n-ar fi intrat în lume păcatul. Oamenii n-au decât să-și închipuie ce pricini ale bolilor vor, dar dacă vor pătrunde în miezul lucrurilor vor ajunge la cea mai însemnată dintre pricinile lor, și anume la faptul că firea trupului omenesc a fost cândva vătămată puternic, fiind vătămată și acum de o anumită putere lăuntrică dușmănoasă, și tocmai de aceea este atât de simțitoare chiar și față de cele mai mici schimbări ale stihilor, tocmai de aceea a devenit atât de slabă și lesne de stricat.

Acum este vreme de tămăduire a sufletului. Așadar, să fugim de păcate, care fac sufletul să se îmbolnăvească și să sufere, și tămăduirile noastre degrabă vor răsări (Is. 58, 8). Amin!

(Sursa: **Sfântul Ioan de Kronstadt**, *Cuvinte la Postul Mare*, Editura Sophia, București, 2013)

Vitamine duhovnicești

Stresul de azi

Odinoară, stresul nu era cunoscut între tineri. Aceștia trăiau firesc, fără presiuni deosebite. Stresul era prezent numai la adulții prinși de grijile vieții. În prezent, sunteți stresați și voi. Stresul a devenit a doua voastră natură. Viteza cu care se desfășoară toate, societatea de consum, lipsa credinței precum și o anumită predispoziție genetică ne conduc spre boala contemporană, care ne afectează pe toți, numită stres.

Acum viața s-a schimbat. A devenit îngrozitoare... stresantă. Și pe voi vă trage spre vârtoarea stresului. Vă stresați zi și noapte din cauza serviciului, a relațiilor de dragoste, a banilor, a nereușitei familiale. Deși sunteți tineri, vă stresați foarte tare. Vă este frică de viitor, de ceea ce veți face și de atâtea probleme pe care abia începeți să le conștientizați. Mulți dintre voi vă întrebați ce o să îndurați atunci când problemele se vor înmulți, iar stresul odată cu ele.

Consider că în asemenea situație, puteți face trei lucruri (în afara cazurilor grave, în care este absolut necesară administrarea unor medicamente care să reducă stresul):

Unu: **Să vă dați seama de ce trăiți.** Dacă vă veți da seama că trăiți pentru un scop înalt, nu vă veți mai stresa niciodată. Scopul sfânt nu provoacă stres.

Doi: În continuarea primului punct, **să dobândiți criterii corecte de viață și de fericire.** Viața fericită nu constă în dobândirea de bunuri materiale. Practic, acestea provoacă stresul. Fericirea constă în folosirea corectă a bunurilor de pe pământ.

Trei: Să vă însoțiți de credință, care vă poate oferi răspuns la toate problemele, și implicit la cele legate de stres.

(Sursa: **Părintele Timotei Kilifis**, *Tinerete curată, tinerete frumoasă*, Editura Egumenița, p. 106-107)